

Зайка Зелкова има две зайчета. Едното се казва Сребърнѣ мустакъ, а другото — Лъв безъ опашка. На Врѣбница Сребърнѣ мустакъ, като прескачаше единъ горски ручей, тупна въ водата.

— Добре ми дошелъ, скакалецъ! — се провикна една рибка съ червена опашка и отвори гърло да налапа зайчето.

Сребърното мустаче замръзна отъ страхъ. Ушитѣ му затрепераха. Рибката зѣпна, широко разтвори уста, опита се да налапа зайчето, но като разбра, че не ще може да свърши тая работа, плесна ядосано съ опашката си и рече:

— По-скоро да се махвашъ отъ очитѣ ми! Сега не мога, но когато порастна, само да ми паднешъ — ще те срускамъ!

Сребърното мустаче се измъкна

отъ водата и презглава хукна къмъ заешката дупка. Мушна се въ затопления мъхъ и цѣлото затрепера. Разболѣ се милото отъ страхъ. Зайка Зелкова часъ по часъ му слагаше мокри кърпички на челото и го пое съ липовъ чай.

— Не бой се, маминото! Азъ ще кажа на щъркела да я клъвне тая проклета рибка. Не бой се!

Но Сребърното мустаче не можеше да се успокои. Като си спомняше, какъ му се закани рибката — козината му настрѣхваше. Минаха петъ дни. На великата сжбота Зайка Зелкова повика вкжщи Д-ръ Га, най-добрия горски лѣкаръ. Като влѣзе въ дупката, Д-ръ Га си намѣсти очилата, прегледа ушитѣ на болното зайче, прислуша сърдцето му, надникна въ гърлото му и рече: